

AZ AGOSTYÁNI, BAJI, TATA-TÓVÁROSI, VÉRTESZOLNAI PLÉBÁNIÁK KÖZÖS LAPJA - 2019. 04. 20. - XXIX. ÉVF. 2. SZ.

Urunk feltámadása, hitünk alapja és lényege

Mennyei Atyánk Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki önmagát számunkra. Jézus Krisztus pedig Húsvétkor, az Ő halálában és feltámadásában mutatta meg nekünk a Szentháromság irántunk való végtelen szeretetét. Az Egyház pedig a szent három nap liturgiájában, különösképpen is nagyszombaton, a feltámadás ünneplésében mutatja meg, bontja ki számunkra hitünk alapját és lényegét.

Az egész nagyszombati szertartás egy felhívással kezdődik: „Kedves Testvéreim! Ezen az éjszakán, amikor a mi Urunk, Jézus Krisztus a halálból életre támadt, az Egyház meghívja szerte az egész világon élő gyermekeit, hogy virrasszanak és imádkozzanak. Ha így emlékezünk Urunk húsvétjára, vagyis ha igéjét hallgatjuk, halálát és feltámadását megünnepeljük, akkor reméljük, hogy a halálon való győzelmének is részesei leszünk, és vele együtt élünk Istenben.” Egyszer egy évben van csak egy ilyen csodálatos liturgia, amit így, ilyen gazdag szimbólum rendszerrel ünnepel az Egyház. Így, ilyen formában érezhetjük, tapasztalhatjuk meg, hogy mit is jelent Jézus Krisztus feltámadása és megváltása. Nem érdemes kihagyni. Érdemes rá időt szánni. Nem érdemes lerövidíteni.

Fényünnepséggel kezdődik a liturgia. Jézus Krisztusra a világ világosságára tekintünk, aki a világ és a mi sötétségünket is beragyogja. Ő elűz minden sötétséget. Ezt mutatja meg számunkra a tűz megáldása, a húsvéti gyertya meggyújtása, és a húsvéti örömeinek. Nyitott szívvel valóban átélhetjük, megtapasztalhatjuk, megérthetjük, hogy mit is jelent Krisztus világossága.

Ezek után egy másik síkon, a Szentírás segítségével elmélkedjük, virrasztjuk át Isten munkálkodását a világban. A szentírási szövegek megint csak Jézus Krisztushoz vezetnek el bennünket. Ő az egyedüli közvetítő Isten és ember között, Ő valóban a világ világossága. Kilenc olvasmányon

keresztül az egész üdvösség történetét végig elmélkedjük. A Szentírás kilenc, talán lecszebb, legmegrendítőbb szövegét olvassuk fel; amik megvilágítják számunkra Isten és ember kapcsolatát, az én életemet is. Hiszen nem csak Jézus Krisztusról szól ez az átvirrasztott éjszaka, hanem rólam is. Így kell hallgatnunk a szentírási szövegeket.

A „dicsőség”, az „alleluja”, a harangok viszatérése végtelen örömünk kifejeződései.

A keresztség valóban az öröm vallása. Krisztus valóban feltámadt, és ezért mi is fel fogunk támadni. Van okunk az örömről. Következik a keresztség liturgiája, a keresztségi fogadalom megújítása. Ez azért fontos, mert a keresztséggel kapcsolódunk be a krisztusi megváltásba. Nem elég csak

kívülről nézni a húsvéti eseményeket, hanem be is kell lépni azokba. Újra tudatosítanunk kell a Krisztushoz való tartozásunkat. Ő bennünk is legyőzte már a halált és a bűnt; nekünk is tudatosan küzdenünk kell a bűn ellen. Ezért mondunk ellen a gonoszsnak és valljuk meg hitünket.

Következik az Eucharisztia liturgiája. Melyben benne van nagycsütörtök, az alapítás, a kereszt áldozat vértelen elővételezése; nagypéntek, a véres megvalósítás; de benne van a húsvéti feltámadás is. A Szentmise így valóban csúcspont és forrás számunkra. Minden vasárnap, minden nap átélhetjük a szent három napot.

A feltámadási körmenet már csak egy ráadás a lényeghez. Krisztus feltámadásának öröme, ami ott van a szívünkben még a templomon kívülre is kiárad. Mindenkinek elkarjuk mondani a felszabadító örömhírt: Krisztus valóban feltámadt!

A keresztyén, Krisztusba vetett hit így feladatot is jelent számunkra; nem tarthatjuk meg magunknak, tovább kell adnunk, másokat is meg kell szólítanunk.

A feltámadási szertartás, ha nyitott szívvel veszünk rajta részt, közelebb visz bennünket Krisztushoz, Krisztus pedig az Atyához. Húsvét öröme és mind teljesebb átélését, megvalósítását kívánom minden testvéremnek! Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

Albert atya

A Húsvétből fakadó új élet kegyelme győzzön le minden megosztottságot és haragot, táplálja a testvériséget, és segítsen mindenkit az igazság keresésében!

Lelkigyakorlat

2017 februárjában indította el Albert atya azt a lelkigyakorlat sorozatot, aminek február 27-én, csütörtökön ért véget a 9. része. Ez egy 31 hetes lelkigyakorlat volt. Már a címe is felkeltheti a figyelmünket: „A Szentlélekkel járni egész éven át.” Minden résztvevő nevében köszönjük ezt az itthoni lehetőséget és már várjuk a következő lelkigyakorlatot, amihez reméljük még többen és mások is csatlakoznak.

F.J.

HEGEDŰS A HÁZTETŐN

jég tiszta színek, hegedű
jajdul a hamucsendben
tarkón lőnek, megérkezel
kék angyal száll a célkeresztben

DILEMMA

hamu és korom
fel tud-e még ragyogni
a Szó, az Ige

BIZTATÓ

ujjas keltike
ametisztragyogású
tavaszköszöntés

Botos Ferenc

Imádság

Mindenható Úristen, aki gondviselésed eszközül gyarló embereket választasz, ily módon is kitünteted isteni hatalmadat a világ kormányzásában, áraszd ránk kegyelmedet, hogy ki imádvá elismerem benned a legfőbb hatalmasságot és minden hatalom kútfejét: annak általad rendelt egyházi és világi képviselőit köteles engedelmességgel tiszteljem, s így isteni törvényednek készséggel hódolva, teljesítsem szent akarodat.

Rendelkezés az adó 1+1 %-áról

Az idei esztendőben is rendelkezhetünk jövedelemadónk két százalékáról. 1%-át az egyházaknak, a másik 1%-át pedig civil szervezeteknek ajánlhatjuk fel. Kérjük, támogassa a Magyar Katolikus Egyház szolgálatát adója egyházi 1%-ával, hogy a legnagyobb hazai keresztény közösség minél többeknek nyújthasson segítő kezet. Technikai száma: 0011. Adója másik 1 %-át le-

hetősége van plébániai közösségünk Szent Imre Alapítványának felajánlani. (Adószám: 18601606-1-11) Alapítványunk az egyházközösség lelki, szociális és kulturális céljait hivatott elősegíteni. Ennek fundamentumát képezi az ide szánt adomány, amelyet ezúton is köszönettel fogadunk. Kérjük, hívja fel családjának, jószándékú ismerőseinek figyelmét is a lehetőségre!

Tihanyi lelkigyakorlat

Március 14-16. között az egyházközösség szervezésében lelkigyakorlaton vettünk részt Tihanyban, a bencés apátságban. Nemcsak előadásokat hallgattunk, de részt vehettünk a szerzetesek reggeli, déli és esti közös zsolozsmáin is. Már ez önmagában egy különleges élmény volt. Az egyik előadást Nyiredi Maurus szerzetes atya tartotta az Eucharisztiairól. Maurus atyát az idősebbek jól ismerték,

János atya gyakran hívta őt a kapucinus templomba lelkigyakorlatot tartani. A másik előadáson Kiss Domonkos atya tanított bennünket, előadása a keresztény élet mai kihívásairól szólt. Címe az is lehetne: Válassz az életet. Sajnos nincs mód az előadásokról bővebben írni, de elmondhatjuk, hogy mindnyájan nagy lelki élménnyel gazdagodva tértünk haza.

Füles János

Gábrriel arkangyal ünnepe

Gábrriel arkangyal ünnepén, vasárnap este Milán atya, a tatai helyőrség tábort lelkésze tartotta a szentmisét, Albert atya koncelebrálásával. Milán atya prédikációjában kifejtette, hogy Gábrriel arkangyal a híradósoknak is védőszentje, így a megszokott templomi közösség mellett nagyobb számú

egyenruhás katona is részt vett a szentmisén. Ahogy örömmel hallottuk, ez egy újabb kezdeményezés plébániánk életének színesítésére, de egyébként is Milán atyát az előző évekből megszereztük, mindig örömmel és szívesen látjuk az oltárnál.

Füles J.

Nagyböjti lelkigyakorlat április 8-12.

Húsvét ünnepére készülve nagyböjti lelkigyakorlat volt templomunkban április 8-12. között. Az esti szentmise után lehetőség volt az atyákkal és a nővérral találkozni, beszélgetni. A beszélgetések témái voltak:

- Április 8-án: Mindszenty József hercegprímás élete, a kezdtek, Déri Péter atya az ő szülőfalujának a plébánosa.
- Április 9-én: Megújulás lehetőségei. 17.30-tól lesz vezetett szentségimádás itt a téma: megújulás az imában; 18.00 megújulás a szentmisében; 18.30 előadás: Megújulás az életünkben. Dr. Versey Beáta nővér vezetésével.
- Április 10-én: a szemináriumi élet, papképzés, Juhos Imre a Győri Szeminárium spirituálisával.
- Április 11-én: a premontrei rend története, Boldvai Bertalan a csornai premontrei rend perjelével.
- Április 12-én: 2020-as Eucharisztikus Kongresszus, Kálmán Imre a Győri Szeminárium prefektusával.

Bízunk abban, hogy az előadások elősegítették felkészülésünket a feltámadás ünnepére!

Eucharisztikus időutazás Leányfalun

Gondolatok Albert atya áprilisi lelkigyakorlata nyomán

Albert atya szívet, lelket nyitogató, az Eucharisztia mélyebb megismeréséhez vezető valódi és egyetlen időutazásra hívta a leányfalui lelkigyakorlat résztvevőit.

A teljesség igénye nélkül álljon itt néhány gondolat, amely - különösen az Eucharisztikus Kongresszusra is készülve - késztesen bennünket további elmélkedésre, mélyítse kapcsolatunkat a legmértősebb Oltáriszentséggel.

E sajátos időutazásban megjelent a múlt, a jelen és a jövő.

Az Eucharishtiában benne van az itt és a most, az örök ma, az abszolút jelen („aki volt, aki van, aki lesz”). A szentmise Jézus Krisztus egyetlen, örök, véres keresztdozatának vértelen megjelenítése, jelenbe hozatala, amelyet úgy is nézhetünk, hogy mi megyünk oda, a kereszttövébe, ha tesszik mi lépünk vissza a múltba. A szentmisében nemcsak Nagypéntekig megyünk vissza, hanem Nagycsütörtökig. Jézus az utolsó vacsorában a tanítványok jelenébe hozza a jövőt: „Kézébe vette a kenyeret, hálát adott, megtörte, tanítványainak adta és így szólt ... Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” És ezt cselekedjük valóban, szentmiséről szentmisére. A kenyértörés reálszimbólum, vagyis jelzi azt, amit valósít. Reálszimbólum, ami azt jelenti, hogy Isten e világban, e világi eszközökkel, e világi közegben JELEN VAN. Akkor is valóságosan volt jelen Jézus Krisztusban, most is valóságosan van jelen a kenyér és a bor színe alatt.

Az Eucharishtiában, Jézus Krisztus örök jelenlétében „jövendő dicsőségünk zálogát

nyerjük”. Hiszen a Mennysorság maga Jézus Krisztus.

Múlt – jelen – jövő ... Istennek nincs idő, Istennek nincs az általunk értelmezett idő. Egyetlen, örök, végtelen megváltói pillanat van.

A múltban tett utazás során ószövetségi előképek tárultak elénk: Káin és Ábel áldozatbemutatói; Noé áldozati oltár építése, ahol mintegy liturgikus elemek is megjelentek; Melkizedek, aki kenyeret és bort vitt Ábrahámnak; Ábrahám áldozata; a Kivonulás könyvében megjelenő előképek (hála, kenyér, manna, szabadulás); Malakiás próféta „tisztá ételáldozata, amely jelzi, hogy minden áldozat Isten fölségének elismerését szolgálja, de csak az Istenember áldozata tölti be ezt a rendeltetést tökéletesen, mert egyedül ő általa adhatjuk meg Istennek a végtelen értékű tiszteletet.

Áldozat, bárány, kenyér, bor, szabadulás, táplálék, tiszta áldozat ... gyönyörű előképek.

Ezek után az Újszövetség evangélistáinak a kenyérszaporítás, az utolsó vacsora, illetve a lábmosás történetének elbeszélésein keresztül közeledtünk az Eucharishtiához. A lábmosás csodálatos kép, ahol Jézus megalazza önmagát ... nekünk is ezt kell tennünk.

Albert atya szerint, ahogy imádkozni csak imádkozva lehet megtanulni, úgy az Eucharisztia imádságát is leginkább a „gyakorlatban lehet megtanulni”. Így napjában három alkalommal is „felkerestük” az Oltáriszentségben velünk lévő Úrjézus Krisztust: a reggeli dicséret imaórájában, a dél után háromórai irgalmasság imaórában és

az esti cenákulum imaórában. E mellett természetesen minden nap volt szentmise. Elmélkedjünk mindezen: Nem csak az Eucharishtiával kell élnünk, hanem Eucharisztikussá is kell válnunk! Az Eucharisztia a szeretet szentsége. Az Eucharisztia Istennel ÉS egymással is közösségbe hoz. Jól fontoljuk meg: amikor a szentmise véget ér, elkezdünk készülni a következőre ... hagyjuk magunkat Isten „erőterében”, nem lehet köztes állapot.

Végül Albert atya az emmauszi tanítványok történetén keresztül vont be minket a szentmise, mint a legtisztább és legtökéletesebb áldozatmegjelenítés és áldozatfelajánlás misztériumába.

Tegyünk mi is mindannyian úgy, mint ezek a tanítványok, akik miután fölismerték az Urat, „még abban az órában útra keltek” (Lk 24,33), mert közölni akarták, amit láttak és hallottak. Minden szentáldozásban (kenyértörésben) az élő Istennel találkozunk, aki életet ad nekünk, az Életet adja nekünk. Egészen, teljesen és visszavonhatatlanul. Fussunk és adjuk tovább ezt a végtelen örömet.

Albert atya által az élénk varázsolt Eucharisztikus időutazásnak csak egy töredékét sikerült itt most bemutatni. Világítsanak e kis mozaikdarabkák a hit lámpásaiként és vigyük magunkat, családjunkat, egyházközségünket és egyházunkat az élő és igaz Isten elé. Találkozunk és legyünk egyek szentmiséről szentmisére - és a köztes időben is - a szentáldozásban, az Oltáriszentség imádságában.

Pauerné Csaba Judit

A keresztút népi ájtatosságának rítusfejlődése és liturgikus lelkisége

A liturgikus szimbólumértelmezés gyakori módszere az imitáció. Az egyházi év során Urunk Jézus Krisztus életét mintegy utánnozva jelenítjük meg a szertartások cselekményében. A liturgia lelkiségi szempontja ezekben a helyzetekben a templomon kívüli folytatás: amit jelképesen megteszünk a szent cselekményben, azt aktualizáljuk a templomon kívül és szenteljük meg vele a teljes életterünket.

A liturgikus mintakövetés egyik legkifejezőbb megjelenése a keresztút. Két imitatív szempont egyesül a jelképes cselekményben: egyrészt követjük és lelkileg megpróbáljuk átélni a szenvedéstörténet tartalmát; másrészt eleinte az első, 14. századi jeruzsálemi ferences hagyományú népi ájtatosság eredeti morfológiájához közelítő

körülményeket próbáltak teremteni az eseményhez. Antonia erődítménye (vára) és a Kálvária-hegy közötti útszakaszt imitálták az első európai keresztutak, lehetőleg úgy, hogy hasonló domborzati viszonyok között történjen a menet vonulása. Csak a 17. század elejétől vált szokássá az egyes állomások megnevezése. A megközelítésre jellemző, hogy az állomások között „Jézus hét esését” és egyéb, később nem említett eseményt is számon tartottak.

A Krisztus-követésből fakadó természetfeletti találkozás és a feltámadásra való bűnbánati és érzelmi készüllet hagyománya mára az egyik legelterjedtebb népi jámborsággá vált. A ferences szerzetesek részéről a középkori lelkiségi háttérrel kezdeményezett rituális zárandoklatot a későbbi veze-

tett imafolyamat formájában ma leginkább a templombelsőben bonyolítják le, de gyakorivá vált a templom körüli keresztút, vagy az a megoldás is, hogy egy másik templom (kápolna) a menet kiinduló vagy végpontja. A keresztútjárás lelkiségének egyik célja, hogy egyesüljünk az önmagát értünk önként feláldozó és feltámadó Úr kezdeményező engedelmességével. Az egyes állomásokhoz kötődően több keresztúti népének sorozat szövege is meghatóan ábrázolja a második isteni személy és az ember természetének közösségét, amely a keresztútjárásban egyesül a mi természetünkkel. Ez az egyesülés már nem imitáció, hanem harmónia.

*Dr. Maróti Gábor-
Hitvallás 2019.04.03.*

Prohászka Ottokár: Húsvéti hit (1905)

Föltámadt az Úr! Alleluja. Föltámadása ünnep, mint ahogy a ragyogó nap ünnepel, midőn éltetőleg s biztatólag önti ki fényét az emberiség küzdő porondjára s készlet élni s örvenedezni. A föltámadt

Úr az életet örök életté, az örömet halhatatlan örömmé varázsolja; azért húsvéti reggele a halhatatlan, örök élet napkelete. Személyében ez a halhatatlan, örök élet lépett be a mi empirikus, historikus világunkba s egymásba köti a fájdalomnak s a halhatatlanságnak világát, azt, melyben küzdünk, azzal, melyben hiszünk. Meglengeti fejünk fölött a győzelem pálmáját. E pálma suhogása a leghatalmasabb hősköltemény, a legfölségebb zsoldár, a leglendületesebb himnusz egyben, s nemcsak győzelemről, hanem végleges diadalról suttog, mellyel csak az élet győzhet a halál fölött, mikor hirdeti: vagyok, leszek, meg nem halok soha. S ezt az Ember-fia mondja, a föltámadott, megdicsőült Isten-ember, s ezt nekünk mondja. Nem mint szimbólumot, hanem mint tény; nem mint páratlan kiváltságot, hanem mint általános világrendet a hitnek s az erénynek világában. S a kereszténység úgy is fogja föl Krisztus Urunk húsvétjét, mint tény és just, mint történelmet s örök reményt, melyet bennünk történelemmé, valósággá vált majd ki az ő kegyelme. Eszményekkel s elvont ideákkal, szimbólumokkal és üres reménységgel be nem érjük; mi realisták vagyunk – a történelemben Krisztus föltámadásának realizmusáig s reményeinkben saját feltámadásunk világot koronázó kegyelméig. Ez a kettős realizmus jellemzi a kereszténységet, ez állítja bele diadalmasan a világba a krisztusi hitet a filozófiák absztrakcióival és szimbólumaival szemben! A filozófiák is vajúdnak; embert akarnak teremteni; megalkotják hosszú sorokban egymást váltogatva s egymást cáfolva az ideális ember képét; a képet, az eszmét, az üres, de meg nem testesült ideált. Ez üres nonszensz-szel jönnek a vásárra s kínálgatják nagy hanggal az ideált, mely nem valóság, s az ideális életet, mely nem él. Csoda-e, hogy az emberiség vállat vonva megy el a vásári kikiáltók bódéi mellett, ahol gondolatot mérnek meleg élet helyett?! A kereszténység másképp tesz: a valóságos életet kereső embe-

riségnek bemutatja a megdicsőült embert; a föltámadás fényében állítja szemeink elé a legragyogóbb valóságot, minden fejlődésnek tetőpontját, minden filozófiának vérmes álmát: a megdicsőült, halhatatlan embert! Itt az ideál valóság s itt a történelem reményeink beváltásának preludiuma is. Föltámadt ő, föltámadunk mi is. Nekünk a föltámadás nem húsvéti hangulat, melyet lelkünkbe csicsereg a visszatért fecske, a fészket építő, dalos kis madár; nem az élet öröme, melyet verőfény, napsugaras égbolt s a kikelet varázsa szít föl még a beteg ember lelkében is. A mi föltámadásunk nem a természet föltámadása, melyről regél falevél és virág, zümmögő bogár és tavaszi szellő. Nekünk a föltámadás nem eszme s szent szimbólum, mely az igazság s az erény halhatatlanságát örökíti meg. A mi föltámadásunk nem a szívnek kipusztíthatatlan ösztöne, mely a síron túl is az élet szálait szövi s illúziók álmába ringatja vágyait – eszmény, hangulat, szimbólum: régi öröksége a bolygó emberi szellemnek, de amely életébe tartalmat önteni nem tudott s hitének s reményének eleven gyökeret nem szolgáltatott. Míg a föltámadás csak hangulat, s a föltámadt Krisztus csak eszmény és szimbólum, addig az élet, az igazság, az erény is csak efémer; az eszmény absztrakcióvá vékonyul s a jónak s az erénynek győzelme is mint szimbólum, de egyszersmind mint erőtlenség áll előttünk! Mire valók az eszmények, az ideák, a szimbólumok, ha nincs valóságuk? Hiszen ilyen vékonypénzű absztrakciók csak a pesszimizmusnak lehetnek buzogányai, melyekkel az széttűr minden reményt s minden rendet. Nem vezető, lelkesítő ideák, hanem sötétlő s kínzó árnyékok ezek az agyrémek. Mert ha nincs valóságuk, akkor csak arra jók, hogy kínzó ellentétet képezzenek ragyogó

lehetetlenségük s nyomorult valóságunk közt, s érthetetlen s ostoba feszültséget s ezzel kint s örökös szemrehányást teremtenek az átkozott valóság s a képzel, mert valótlan ideálok között. Mind e szimbólumok ragyogó kísértetek s kegyetlen önkínzások; e ragyogó eszményekből köd lesz, s e magasanjáró szimbólumok elvesztik erejüket, ha csak árnyak. A mi föltámadt Krisztusunk ellenben nem absztrakció, nem eszme, nem hangulat, hanem tény és valóság, s mint ilyen a legreálisabb ideál; eszmény, igen, eszmény, de amely eleven valóság s létben, erőben, örömben, élvezetben valósul meg. Eszmény, mely nem valóság végleg is, – igazság, jóság, mely sehol sincs egyéni, személyes gondolkozásban s érzésben kiváltva, tisztára fantom és agyrém, melytől jó volna szabadulni. De nem is tartja magát ez az absztrakcióvá vékonyított eszményiség! A gondolkozó nemzedékek szemeiben köddé foszlik s erejét veszti; mialatt a föltámadt Krisztusba s a föltámadásba mint reális ideálokba, mint részben a múltnak, részben a jövőnek tényébe fektetett hit őserő, mely nem gyengül, fény és világosság, mely a filozófiák csillagködeit is megvilágítja, mint örökké kikezdődő s örökké szétfolyó hipotézist! Valóságot akar a világ, tündöklő, biztató valóságot, azzal a másik valósággal szemben, melyet lát és tapint, s mely föltartóztatlan erővel sodorja az életet a halálba; szétfolyó hullámokon tükröző csillámok, elvont eszmék és eszmények helyett akar győzelmes hatalmakat, nem szimbólumokat, hanem realitást. S ezt a diadalmas, reális ideált átfogja hitével s reményével a föltámadt Krisztusban; átfogja, megnyugszik s vigadoz:

Föltámadt Krisztus e napon,
Hogy az ember vigadozzon. Alleluja.

Húsvét öröme „Aki a halottaiból föltámadott”

Mi tesz bennünket halottá? A bűneink. Ő föltámadt értünk és nekünk minden bűnünkből, mindet fölvitte az Atyához. Hogy örök életünk legyen Őbenne. Bűn nélküli, örök élet. Mindannyiunkat örökre megváltott bűneinktől, az örök haláltól és az örök halálból. Ó, add Uram, hogy én is megtegyem a „magamét”. Kegyelmeddel segíts, hogy minden nap, a nap minden pillanatában újra és újra meghaljak a bűneimnek.

Megígérte, hogy harmadnapon föl fog támadni ... és úgy lett. Mentek a sírhoz és a nagy kő el volt hengerítve. Miért kerestek az élőt a halottak között? Él, él, él! Megmondta! Amit megmondott, minden úgy lett. Minden úgy van, ahogy ígérte és minden úgy lesz, ahogy ígérte. Vagyis ... ha eljön az idő, mi is feltámadunk ... és színről színre fogjuk őt látni, ahogy megígérte. Őbenne, mert megígérte. És ha megígérte, úgy is lesz. Mert egyedül az Ő ígéretei nem múlnak el soha.

-csj-

Erősítsd hitünket!

Interjú Böcskei László nagyváradai megyéspüspökkel

A nagyváradai püspököt a kerek évfordulóról, sikerekről, nehézségekről és természetesen a közelgő pápalátogatásról kérdezte az erdélyi portál munkatársa.

Mindig fontosnak találtam, hogy hívek, akiknek nagy része szórványban él, sokszor kettős, nemzetiségi és vallási kisebbségben, ne érezzék magukat elhagyatottnak – fogalmazott a „Kronikának” adott interjújában Böcskei László, aki tíz éve áll a Nagyváradai Római Katolikus Egyházmegye élén.

Egy kerek évforduló mindig szép ünnep, egyúttal alkalom a visszatekintésre, bizonyára Ön is mérleget vont az elmúlt évtized történeteiből. Mit tart váradai püspöki pályafutása legnagyobb eredményének, mire emlékszik a legszívesebben?

Püspökké szentelésem tizedik évfordulója valóban alkalmat nyújtott arra, hogy visszatekintsek az elmúlt évtizedre, hogy magamban és magam számára mérleget tegyek ezt az időszakot, amely eléggé intenzív és nagy kihívásokkal teli periódusnak mondható.

Amire sokszor visszagondolok, az az indulás és az akkori szorongás, ami bennem volt, amikor egy ilyen nagy múltú egyházmegye élére kerültem. A nagyváradai egyházmegye több évszázados múlttal rendelkezik és a történelem folyamán sok mindennel szembesült az itteni katolikus közösség. Voltak fény- és mélypontok, volt növekedés és összeomlás, virágzás és nagyon sok küzdelem. Kinevezésemkor a legfiatalabb megyéspüspök voltam, időbe került, hogy reális képet alkossak magamnak arról, mi a legjellemzőbb a nagyváradai egyházmegyére.

Már püspöki szolgálatom kezdetén sok pozitív tapasztalatban volt részem, és a már említett örökség, amivel büszkélkednek is a váradiaiak, mégis arra mutatott rá, hogy ebben az egyházmegyében van élni akarás. Elég gyorsan kikristályosodott bennem, hogy nekünk az a feladatunk, küldetésünk, hogy ilyen irányba tegyünk valamit, azaz ne csak a múltat tudjuk méltatni a mi jelenünkben, hanem tudjunk építeni a jövőnek, természetesen a realitások ismeretében. Ahogy országunkat nem kímélte meg a változás szele, úgy a nagyváradai egyházmegyében is észlelhetőek és érezhetőek voltak ezek az átalakulások. Ma is beszélünk híveink számának csökkenéséről, az elöregedésről, a fiatalság egy része elmegy, már nem kötődik annyira a szülőföldhöz. Nincsenek már meg azok az intézmények, amelyek a kommunizmus előtt biztosították az Egyház sokrétű jelenlétét. A kialakult helyzet arra engedett következtetni, hogy a mi feladatunk keresni az új utakat és élővé, még elevenebbé tenni ezt az egyház-

megyét, folytatni azt az építést, amit már elődeink is elkezdtek, és nem ritkán nagy áldozatok árán teljesítettek.

Hogyan látott hozzá ehhez az építőmunkához?

Ahogy olyankor szokás, a püspökszentelésre készülve jelmondatot választottam magamnak: „Fidemus confortamur” (Erősítsd hitünket). Igaz, akkor inkább magamra gondoltam és arra, hogy erős hittel kell hozzálatni a feladatokhoz, mert csakis az Istenbe vetett hit adhatja azt a belső erőt és mutatja a helyes irányt, amelyet követve helyt tudok állni a feladatokban. Gyorsan rájöttem, hogy ez a jelmondat meghatározza az egész programunkat, amit közösen, az egyházmegye közösségében kell megvalósítanunk. Munkatársaimmal együtt több irányba próbáltunk kezdeményezni, főleg a közösségépítés és -erősítés terén. Mindig is fontosnak találtam, hogy híveink, akiknek nagy része szórványban él, sokszor kettős, nemzetiségi és vallási kisebbségben, ne érezzék magukat elhagyatottnak. Törekedtünk arra, hogy a legkisebb közösségeket is bekapcsoljuk az egyházmegye életébe. Ezért mindig olyan utakat keresünk, amelyeken elindulhatunk egymás felé, hogy a hit közös megélésében és ünneplésében találkozzunk értékesebb és hitelesebb legyen egyéni és közösségi életünk. Elindult tehát egy folyamat, amit úgy próbálunk tovább építeni, hogy mindenhol érezhető legyen a nyitás a világ felé, mert a keresztény ember küldetése nemcsak arról szól, hogy a templom falai között vagyunk katolikusok, hanem a mindennapi életben kell bizonyítani, megmutatni, igazolni a mi hitünket.

Sajnos elkerülhetetlenek a kudarcok is, hiszen a román állam intézményei mindent megtesznek, hogy a kommunizmus idején elkobzott vagyont ne adják vissza jogos tulajdonosuknak, vagy ha visszaadták, akkor valamilyen úton-módon visszavegyék. A váradai egyházmegyében sincs ez másként, gondolok a pénzügyi palotára vagy éppen a Szacsvey Imre Általános Iskolára. Most milyen stádiumban van a küzdelem?

Én nem annyira kudarcokról, mint inkább nehézségekről beszélnék. Olyan megközelítésből hangsúlyoznám ezt, hogy az 1989-es fordulat után, amikor már szóba jöhetett a régi visszaélések kiigazítása, az Egyház is joggal kezdte követelni elkobzott javainak visszaszolgáltatását. Eleinte nem volt

törvény, majd amikor ez megszületett, olyan folyamat indult el, amely sok esetben megoldást is hozott, de sokszor problémákat okozott és továbbra is

nehézségeket okoz. Arra gondolok, hogy a visszaszolgáltatási törvény nagyrészt külső nyomás alatt született meg, és amikor az állam elérte célját, az alkalmazás már lelassult. Azt is tudni kell, hogy nem egyszerű visszaszolgáltatásról kell beszélni, mert ez nagyon leszűkítené a kört. Az államosítás előtt minden egyháznak nagyon gazdag intézményhálózata volt, amely biztosította a sokféle tevékenységet iskolákban, kórházakban, szociális otthonokban, szerzetesi közösségekben, stb. Voltak különféle alapok, alapítványok, amelyek egyházi tulajdonú javakat kezeltek, de amelyeknek folytonosságát ma már nem tudjuk bizonyítani úgy, ahogyan elvárják tőlünk a hatóságok. És innen ered a sok nehézség: az állam nem fogadja el a jogutódlás folytonosságát, mert a telekkönyvekben sokszor nem csupán az szerepel, hogy egyházi tulajdon, hanem egy alapítvány vagy más egyházi szervezet neve van feltüntetve. Emiatt sok esetben nem tudjuk az elvárásoknak megfelelően alátámasztani kéréseinket, mert amíg az egyházi jog szerint egyértelmű és világos, hogy az egyházmegyének és plébániáknak jogában áll egy katolikus iskolaalap épületét birtokolni, visszaigényelni, a polgári törvény ezt nem így értelmezi. Mindez olyan légkörben történik, amelyből hiányzik a múlt rendszer visszaéléseinek korrigálása. Ez a helyzet áll fenn Nagyváradon a Szacsvey-iskolával, hiszen ott is egyházi alapítványról van szó, ez a helyzet a pénzügyi palotával is, amely egy szerzetesrend tulajdonát képezte, és nem mondható az egyházmegye tulajdonának.

A visszaszolgáltatások körüli törekvéseink mellett azonban van egy másik sürgető feladatunk is, amire törekedtünk az elmúlt tíz esztendőben: biztosítanunk kell a már tulajdonunkban lévő egyházi javakat. Ez nem kis feladat, mert azt feltételezi, hogy a legkisebb plébániáig mindenhol telekköny-

folytatás a következő oldalon...

az interjú folytatása...

veztetni kell a javainkat, frissíteni az adatokat. Mindezt nem azért tesszük, mert gazdag egyházzal álmodozunk, hanem mert ezekre a javakra szükségünk van intézményeink működtetéséhez, hogy ott tudjunk lenni az oktatásban, legyen iskolánk, óvodánk, bölcsődénk, tudjunk foglalkozni a fiatalokkal, a gyermekekkel, tudjunk ott lenni, ahol a szociális helyzet segítségre szólít minket, betegek gondozásában, idős emberek megsegítésében. Már kialakultak azok a struktúrák, amelyek biztosítják ezt a jelenlétet. És ide sorolnám a kultúrát is, hiszen az Egyháznak, egyházmegyénknél ilyen téren is meghatározó szerepe volt. Ahhoz, hogy mindez működjön, szükség van háttérre. Ezeknek a javaknak többek között az a rendeltetése, hogy mind a plébániák szintjén, mind központi szinten biztosítsanak alapot ahhoz, hogy – amint Ferenc pápa buzdít minket – az Egyház vegye ki részét az egész társadalom alakításából.

Az idei év különösen jó hírrel szolgált az erdélyi római katolikusok számára: ellátogat hozzánk Ferenc pápa, aki Csíksomlyón a magyar hívekkel is találkozott. Hogyan készül a Szentatyával való júniusi találkozóra?

Valóban nagyon jó hír ez. A püspökök tavalyi ad limina látogatásán már tudtunk

róla, csak az nem volt még világos, pontosan mikor kerül sor a látogatásra. Ez a második alkalom, amikor Péter utódja ellátogat országunkba. A szentté avatott II. János Pál pápa idejében, 1999-ben a látogatás csak Bukarestre korlátozódott, most van egy előrelépés, és a Szentatyá felkeresi az ország katolikusságának reprezentatív helyeit. Eléggé összetett katolikus világot képezünk mi itt: Temesvár, Várad, Szatmár, Gyulafehérvár latin rítusú és inkább magyar nyelvű történelmi egyházmegyéi mellett ott vannak a bukaresti, jászvásári román nyelvű latin egyházmegyéik, valamint a hat román nyelvű görögkatolikus egyházmegye, amelyek fontos helyet töltenek be a Katolikus Egyház ilyen jellegű összetételében. Nagyon pozitív jelzés, hogy a Szentatyá különböző állomáshelyein érinti ezeket a közösségeket, és mindegyiket külön meg akarja látogatni. Mi itt Váradon nagyon örvendünk, hogy Csíksomlyóra is ellátogat, ahol inkább a magyar nyelvű katolikus híveknek a vendége lesz. Nagy ajándéknak látom ezt a látogatást, és fontos, hogy helyesen tudjuk megközelíteni ezt a lehetőséget. Nagy hálával és kellő komolysággal, nyitottsággal kell fogadnunk, hiszen arra a kis időre, amíg a pápa Csíksomlyón tartózkodik, ott lesz a világegyház, mi leszünk az Egyháznak a központja. Ez nem kis szerep, ellenkezőleg, kitüntetés, de mindezekelőtt nagy kegyelem és lehetőség.

Mit üzen a csíksomlyói kegyhelyre készülő híveknek?

Tekintsük magunkat megajándékozottaknak! Ezeréves történelmünkben most látogat hozzánk először pápa, meghozza Csíksomlyóra. Ez ajándék és egyben kihívás is számunkra. Egyrészt a múlt irányműve, a figyelmünket, gondolok itt azokra, akik a nehéz időkben hűségesen megmaradtak hitük és a római pápa mellett. Másrészt a jövőbe mutat, főleg a mai idők kihívásaira való tekintettel, hogy ne veszítsük el bizalmunkat, próbáljunk meg mi is helytállni a mi utunkon. Egy ilyen eseményen a Szentatyával, valamint az egymással való közösség egymás felkarolását, megerősítését jelenti. Ez az, amire nekünk szükségünk van most, a mai világban. Ezt üzenném a zarándokoknak, hogy ilyen vágyakkal és ilyen lelkesedéssel várjuk és közeledjünk az eseményhez, hogy egymásra találva még erősebbek tudjunk lenni, és még többet tudjunk tenni hitünkért, közösségeinkért, egyházmegyénkért. Remény, bizalom és hála – így foglalnám össze röviden üzenetemet a pápalátogatásra készülőeknek.

*Forrás és fotó: Kronika.ro/Nagyvárad
Római Katolikus Egyházmegye
Magyar Kurír*

Palánki Ferenc a fiataloknak: Feladatunk a növekedés, a növekedésünk felelősség

Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Ifjúsági Bizottságának elnöke mutatott be szentmisét egyetemistáknak a debreceni Megtestesülés-templomban március 31-én.

„Az a tény, hogy Isten gyermekei vagyunk, feladatot, felelősséget ró ránk!” – Palánki Ferenc megyéspüspök

ezzel a felszólítással igyekezett kibilienteni az egyetemista fiatalokat a mai világ diktálta kényelemből. A szentmise elmélkedésében kifejtette, hogy a feladatunk abban áll, hogy istengyermekségünkben növekedjünk; a felelősségünk pedig abban rejlik, hogy hogyan tudjuk mindezt megtenni itt és most, 2019 nagybőjtjén.

A tékozló fiú történetén keresztül arról beszélt a főpásztor, hogy számos fiatal kullog reményt veszítve az élet országútján. Egy olyan ország útján, amely egy Istentől távoli világba tart. Ezen az úton haladva nemcsak a feladat- és felelősségvállalás futóműve kopik el, hanem olyan alkatrészek hullanak darabjaira, mint a képesség, a lehetőség, a család.

Ne tékozzunk el a képességeket, a lehetőségeket és a családot! A tékozlásunk legyen a szeretet tékozlása! – biztatott

a püspök. – Mit jelent ez? A tékozló fiú helyett legyünk a tékozló atya, aki az engedetlen, ítélkező, bűnben élő fiára pazarolja és tékozzolja a szeretetét. Nem spórolja meg azt, hogy szeresse, akkor sem, amikor fia egy Istentől távoli világ mellett dönt. Ez Isten irgalmas szeretete, amelyhez meg kell térnünk.

Az elmélkedés zárógondolatában Palánki Ferenc figyelmeztette a fiatalokat, hogy egy Istentől távoli, kihívásokkal teli világban nehéz helytállni. A tékozló fiú története talán pont azért maradt félbehagyva, mert rólunk szól. Azért befejezetlen, mert még élünk, és az életünkhöz van lehetőség hozzátenni. A történet és az életfeladat tehát így kerek: feladatunk a növekedés, a növekedésünk felelősség. Felelősségünk a lehetőség, a lehetőségünk a kegyelem.

Forrás: Magyar Kurír

Az Eucharisztikus Élet Mozgalom április havi imaszándéka

Az idén februárjában alakult helyi Eucharisztikus Élet Mozgalom áprilisi imaszándéka, amelyre április 7-én mutatunk be szentmisét:

„Értsük meg és éljük meg, hogy a szentáldozásban a teljes Szentháromsággal és egymással is egyesülünk.”

Kérjük a kedves Testvéreket, hogy imádkozzunk együtt e szándéka és imaszándékunkat az alábbi imádsággal kísérvük: „Úr Jézus, aki a Te szolgád Kanter Károly szívét eucharisztikus szereteted tüzevel lánggra gyújtottad, add meg nekünk is azokat a kegyelmeket, amelyek

a Te szolgádat Kanter Károlyt eucharisztikus jelenléted apostolává avatták.

Jézus eucharisztikus Szíve, hálát adunk Neked szereteted azon kincseiért, amelyekkel a Te szolgád Kanter Károly lelkét elárasztottad, megtöltve azt lángoló hittel szereteted Szentsége iránt és fáradhatatlan buzgalommal a lelkek megmentésére; alázattal kérünk Téged, dicsőítsd meg szolgádat, engedd, hogy hathatós közbenjárónk legyen és számunkra is elnyerje az Eucharisztia lángoló szeretetének kegyelmét. Ámen”

Hálás köszönettel a mozgalom nevében:

Pauerné Csaba Judit

Könyvajánló

Barsi Balázs OFM: „Most megmarad e három” A nemzeti ünnepünkön, március 15-én Széchenyi-díjban részesült ferences szerzetes, hittudós, a sümegi Sárlos Boldogasszony ferences kegytemplom templomigazgatója legújabb könyvében a három isteni reményről elmélkedik, Pál apostol Korintusiakhoz írt első levele alapján. A hit nem egyfajta sápadt tudás – szokták mondani, és nagyon szemléletes, hogy a gonosz lélek többet tud teológiából, mint mi. De nincs hite. Miért? Mert nem remél az Istenben. Hit, remény, szeretet egy és ugyanaz, valójában egyetlen isteni erény három arculata, amelyek közül kettő, a hit és a remény majd elolvad az utolsó napon, és megmarad a szeretet egymaga. A keresztény nem valami olyan után vágyakozik, amiről semmi fogalma sincs, hanem amit már megkóstolt.

A hit, amely nem szereti Krisztust, nem lehet igazi hit. Természetesen halálunkkor a hitből láthatás lesz, a remény beleteljesül, de megmarad a szeretet. Ez eszkatologikus valóság, maga a Szentlélek bennünk. Mégis hit nélkül lehetetlen igazán szeretni itt a földön: „Hitünk a szeretetben.” És a földön a szeretet mindig remél is valamit. Pontosan azt reméli, hogy nem fogja elveszíteni a szeretetet.

Változások a miserendben

Agostyán

Vasárnap: 11:30; Szerda: 16:00

Baj

Vasárnap: 10:00; Csütörtök: 17:00; Péntek: 7:00

Tata-Kapucinus

Vasárnap: 7:30, 8:45, 18:00, (vesperás 17:30);
Hétfő: 18:00; Kedd: 7:30; Szerda: 18:00, (vesperás 17:30);
Csütörtök: 7:30; Péntek: 18:00; Szombat: 7:30, 18:00

Vértestolna

Vasárnap: 11:30; Kedd: 16:00

Szentségimádás

Minden hétköznapon a szentmise előtt fél órával szentségimádás és gyóntatás.

Vesperás

Szerdánként az esti szentmise előtt, 17:30-kor zsolozsmát imádkozunk.

Rózsafüzér

Szerdán és vasárnap 17 órakor, szombaton 17:30 órakor, május és október hónapban minden nap a szentmise, illetve a vesperás előtt fél órával rózsafüzért imádkozunk.

Pío atya kegytárgybolt

Nyitva tartás:

Hétfő-kedd: szünnap

Szerda-péntek: 9-15

Szombat: 9-12 * Vasárnap: 9-11

TEMETKEZÉS
1933 óta

Tata, Stranszky u. 15.

PENNY mögötti üzletsor

34 / 487 - 847
Info@libitina.hu
LIBITINA Kft.

A következő szám kéziratának leadási határideje: 2019. május 27. • Kérjük kézirateikat a tataikapucinus@gmail.com e-mail címre küldjék, és ne mulasszák el a határidőt! • Kéziratokat nem őrünk meg, és nem küldünk vissza.

APOSTOL. Az agostyáni, baji, tata-tóvárosi, vértestolnai plébániák közös lapja - 2019. 04. 20. - XXIX. évf. 2. sz. • Megjelenik évente hatszor.

Felelős kiadó: Kovács Csaba Albert plébános. Szerkesztő: Jánoska Tibor. A szerkesztőség címe: 2890 Tata, Bartók B. u. 1. Tel: 34/ 380 019

Honlapcím: www.tataikapucinus.hu • Nyomdai kivitelezés: Baráth Nyomda Kft. Tata.

